

4350.

От детството ни още са ни учили,
Че правдата е сила всепобедна
А всяко друго мнение изключили,
Това за нас бе истина последна.

Неправдата се пъчеше из залите,
А ние си играхме на словесност,
Неправдата се кичеше с медалите,
А ние чезнехме във неизвестност.

Неправедниците забогатяваха,
А ние скрихме се в живота жалък
И бяхме благодарни, че ни даваха
По някой вегетариански залък.

Натрупахме години за столетници,
Но си останахме наивни клетници.

4351.

Човек, създавайки си боговете,
С човешки качества ги е дарил,
А за да му прощават греховете,
И храмове безброй им е строил.

С измислиците своя заживял е,
Без оглед Саваот или Аллах,
А те благословия са му дали
Под форма на душепречистващ страх.

Щом вярата се съчета с парите,
Тя придоби невероятна мощ
И предводителите ѝ честити
Живеят сред богатства и разкош.

Защо сред тях не е Христос се чудя,
При все, че пръв ковчезник бе му Юда?

4352.

Диктаторът съзира враг навред,
Най-вече в близкото си обкръжение,
Дори и във придворния поет
Със неговите сладки песнопения.

Да ги подменя често, ден през ден,
Това е управленческата практика
На всеки вожд, дълбоко убеден,
Във политическата профилактика.

Да предусети бъдещия враг
Е сред най-ценните му добродетели,
А съществува ли по-ясен знак
За трайността на земните владетели?

От тука именно започва словото,
Че покрай сухото гори суровото.

4353.

Бе клетвата „За царя и Родината!”,
А те отдавна са несъвместими,
Сближава ги едничка гилотината,
Когато царя призове по име.

Тогава той добива просветление
Да схване промисъла на съдбата
И спешно към небесните селения
Да отлети обаче без главата.

Щом щастието все не се задаваше,
Смениха царя с Хитлер и със Сталин,
Но във живота злото продължаваше -
Светът горя, от две страни подпален.

Днес хитреци се борят за честта
Да седнат на свободните места.

4354.

Словата на поета са за хора,
Готови отнапред да им повярват,
А не да губят времето си в спора
Дали със вяра да се претоварват.

„Дай шапчица на мъртвия, о Боже!”
Възприемй чрез дух, не друго яче!
Лъжата нека да не те тревожи –
Тя е със естетически задачи.

Лъжата се превръща във поема
Единствено със силата на гений
И само гений може тази тема
Да просветли чрез думи вдъхновени.

С лъжа създава се стихотворение,
А с правда – таблица за умножение.

4355.

На боговете клетвата се сбъдна
Из цялата космическа обител,
Планетата ни човекоразвъдна
Е днес на Марс най-щедрият снабдител.

От малка ферма, в пещерите скрита,
Тя стигна милиардните размери
И в нея богът може да разчита
Храна по всяко време да намери.

А старците и болните в резерва
Той с явно нежелание приема,
Месото им стомаха му изнервя

И газове натрупват се в корема,
А те до взрив довеждат, щом нараснат,
От който хиляди звездици гаснат.

4356.

Как в множеството чезне личността!
Как придобива колективно име!
Как бързо се оказва под властта
На нови правила непредвидими!

Там волята изчезва най-напред,
Заместена от някаква идея,
Родена с призив в нечий кабинет
Да не живеем, а да мрем за нея.

И виждаш как един нормален ум
Веднага се превръща в ненормален,
Поел с тълпата по опасен друм,
От политически лъжи разкалян.

Това обаче от мнозина днес
Уверено се смята за прогрес.

4357.

Със Демокрацията Свободата
До неотдавна бе в законен брак,
Но по причина всекиму позната
За своя край подаде бракът знак.

Подложена на чести изневери
Изпадна Свободата в тежка скръб,
Защото на властта във всички сфери
Приятели обърнаха ѝ гръб.

Властта бе извънбрачното отроче,
Родено по демократичен път
И Свободата пряко ѝ посочи,
Че е зачената от чужда плът.

Сред малко истини и рой лъжи
Безспорно спорът им ще продължи.

4358.

Проклинаше за своята посредственост
Града, страната, всичко на света,
А майка си - за лошата наследственост,
Съвместно с неизвестния баща.

По силата на странно съчетание
Между господстващите страх и грях,
Властта превърна в свое препитание
И аз отскоро този факт узнах.

Сега вилнее трайно в министерството
Със профил без значение какъв,
Превръщайки на дело кожодерството
Във мѐтод, който бързо стана прѐв.

Със право даже чувства се щастлив -
Признават го за много талантлив.

4359.

Защо ли боговете се износват
И се лишават от спокойна вечност?
Безсмъртията им кого ядосват,
Че те напускат своята безконечност?

Мълчание. Човекът търси нови
И ги намира в сънищата скрити,
Които той успява да изрови
С решаващата помощ на парите.

Къде са Зевс, Юпитер, всички феи?
Светците и Христос ги замениха,
А статуите им красят музеи,
Но святата им роля съкратиха.

На бог щом хората поправят грешките,
Греха на бог превръщат в грях човешки те.

4360.

Подписан беше мир и от геройство
Убийството отново стана грях
В общественото ни благоустройство,
Но аз това така и не узнах.

За отказа да стрелям срещу хора
Осъден бях във полка на разстрел
И стражът ме изведе от затвора
С насочен към гърба ми парабел.

Откараха ме вързан до стената,
Издигната за мен, като че ли,
Последва залп и тялото с душата
Завинаги се мигом раздели.

Вестта, че има мир за съжаление
Пристигнала е тук със закъснение.

4361.

Жестокостта понявга се засмива
С предвестие за чуждото нещастие,
И със усмивка почва да убива,
За да нахрани своето сладострастие.

Усмиват се и Хитлер, Троцки, Сталин,
Над милионите от тях изтребени
Или над някой град красив, подпален
Чрез лудост, от която са обсебени.

И, странно – мъртви ли са или живи,
Те нивга не остават без следовници,
Способни с крясъци родолюбиви
Да тачат в тях герои, не виновници.

А за добрата форма през годините
Жестокостта е част от витамините.

4362.

„Отнета ми е на властта юздата”
На своето детенце вождът каза,
„Но с куфарчето малко във ръката
От всякакви беди ще те предпазя.”

И всеки почна чудом да се чуди
Как юношата с плахата осанка
След крах на комунизма се събуди
Като директор на голяма банка.

А ето че и другите момчета
Поискаха да станат богаташи
И буйната им младост бе заета
Със куфарчета бедността да плаши.

Те бяха цветни и разнообразни,
Но всичките, за жалост, бяха празни.

4363.

Поетът днес какво ли не възпява!-
Крале, диктатори със мрачна слава

И всичко нашумяло в този свят,
Но Подкупа остава невъзпят.

А той строи централи, магистрали,
Затвори, паметници, катедрали,

Казарми, болници и е везде,
Където безопасно се краде.

Доволен е подкупополучател,
А не по-малко и подкуподател,

За подкупа дори безок е Бог,
Щом джобът на народа е дълбок

И всички радостни са, че Прогреса
Съвпада на крадеца с интереса.

4364.

Оглеждам с умиление децата -
Старейшини на следващия век,
Със ведрина са пълни лечицата,
Готови да поемат в път нелек.

Кои ще станат учени известни,
Създатели на нови светове?
Кои ще бъдат подлещи безчестни,
Които Дявола към грях зове?

Без отговор съм. Но това ще стане,
Тъй както бивало е досега,
Кой за какво във бъдното призван е
Животът ще покаже где, кога.

Доброто, впрегнато в ярем от злото,
Ще продължи да влачи обществото.

4365.

Как странно е царисти с комунисти
Съвместно да преследват обща цел
И със постъпките си напористи
В почуда да ме хвърлят без предел!..

Какво могло би тях да ги споява?
Не сееха ли смърт един за друг?
Навярно важна вражеска проява
За общо дело ги е сбрала тук.

Оглеждам. Търся да намеря повод,
Загадката за да си изясня
И виждам как усилено нещо ровят
Край две големи черни знамена.

Във съпровод от двеста музиканта
Те заедно погребваха Таланта.

4366.

Затворът дава всекиму подслон,
Но не допуска в себе си богатите –
По силата на много стар закон
Живеят не в затвора, а в палати те.

На дребно не обичат да крадат,
На дребно те дори са благодетели,
А с помощта на прокурор и съд
За Онзи свят подготвят добродетели.

Най-тачен е големият грабеж,
Защото е без риск от наказание
И вместо във затвора да се свреш,
Оратор си в Народното събрание.

Към правдата изпълнен с обич ярка,
Закони ще твориш по своя мярка.

4367.

Приветствам ви революционери!
Приветствам смелостта ви безполезна,
С която историкът ще измери
На подвига ви славата призвездна!

На Франция заклахте нявга краля
И го сменихте с кървав император,
Русия нивите си с кръв разкаля,
За да качи на трона ви диктатор.

А вие се нахранихте с лъжите
На всичките си догми непреклонни,
Оплаквате си братята избити
И чакате червени ескадрони.

Щетите ви във хора са несметни,
Но майчиците ви са многодетни.

4368.

Какви ли не чудовища Земята
Откърмяла е в своя дълъг път
И след като им изтече мандата
Погребвала е в гордата си гръд!

Заблудата, че те са господари,
Заемята изтърпявала без гняв
Преди в ответ със трясък да стовари
Юмрука си убийствено корав.

Но те не са изчезнали безследно,
Мнозина са музеен инвентар,
На живите да сочат най-нагледно
Преходността на всяка жива твар.

Диктаторът добре е, щом ги среща,
За този факт злокобен да се сеща.

4369.

Със спомена за своите предци
Народът ни през вековете крачи,
Той често е оставал без светци,
Но нивга не остава без палачи.

Палачите на почит са у нас –
Родители на многолюдна челяд,
По Коледа е всеки Дядо Мраз
И на децата обичта печелят.

Да бъде свързан Този с Онзи свят,
Това не е ли жизнена задача?
Да я реши, като експерт признат,
Е паметната роля на палача.

И ако някой в нужда го повиква,
Той винаги готов е да откликва.

4370.

Народът ни като овчица хрисим е
И, приласкал независимостта си,
Нехае, че са хората зависими –
Сами или сред трудовите маси.

Във своето нерадо съществуване
Напразно си внушава той, че горд е
С покорното си предано робуване
На собствени, а не на чужди орди.

Дали ще стигне нявга до проглеждане?
Едва ли някой може да му каже,
От Партията чака се нареждане,
Но Тя се също колебае даже.

А независимост без Свобода
Поражда, знаем, не една беда.

4371.

Какво ли младежта далеч прогони я
От родните природни красоти?
Дали симфония от беззакония
Прекрасната им младост не смути?

Вратите се оказаха затворени
На щастието пред светия храм
И само хората с партийни корени
Допускаха се без задръжки там.

Народ в етапа на доизживяване
Е лесна плячка за кого ли не...
А може би е почнало наддаване
Между пари, готови за пране?

Мълчанието е красноречиво –
Клинично тялото е още живо.

4372.

Не е ли чудно, че животът наш
Най-често се крепи върху покорност?
На щастието тя е верен страж,
А може би и мярка за сговорност.

След всеки разбунтуван милион
Се нижат милиардите послушни
Със своя блян за хляб и за подслон,
Към Свободата сляпо равнодушни.

А пратената ни за вожд по щат,
Историята – тази стара кранта,
За тях не е предвидила обяд

На Глобуса огромен в ресторанта,
Където Господ-бог ги е създал
Да бъдат помощният персонал.

4373.

*Красота спасет мир (Ф.Достоевский,
„Идиот”, ч.3, гл.V)*

Кого ли е спасила красотата?!-
Не е спасила никого до днес.
Растат престъпниците по Земята
И тя не ги възпира, за зла чест.

Дали природна или сътворена,
Изглежда безучастна като храм,
Съгласна е да е боготворена
Със малко разум и със много плам.

А бъдещето? То примамва всички
С безформената си мъглявина,
Удобна за мечти и за мечтички
Със красота на половина цена.

Ще чакаме да дойде тя на власт,
Години, що са, всички са пред нас.

4374.

Разхожда се добрият комунист
Из улиците и разглежда сградите,
Той винаги е бил идеалист,
За равенство крещял е по площадите.

Сега на ход е. Има много власт
И търси нейното предназначение;
„Във тази къща ще живея аз.”
И собственика праща в заточение.

По този революционен ред
Другарите сдобиват се с имотчета,
А по неписания стар завет
Уреждат даже своите отрочета.

Така изглежда истинската драма.
Лъжа е всичко друго. И измама.

4375.

Когато заобиколен от роби е,
Човекът става роб или тиран,
Изгубва свойто човекоподобие,
А с него също чувството за свян.

И тази липса му е помагалото
Доброто да превръща често в зло
Според люлеенето на махалото,
Вещаещо човешкото тегло.

О, етиката няма да е мярката
С категоричния императив
И само като сянка ще се мярка тя

При спора кой е прав и кой е крив,
Но ако някой я дари с доверие,
Тя се превръща лесно в лицемерие.

4376.

Вълшебствата, родени от незнание,
Отдавна покорили са света
Посредством многобройните издания
На приказки с омайна красота.

Хвърчащи хора и коне, килимчета,
Във въздуха се чувстват у дома
Сред древни богове и херувимчета
Високо над печалната Земя.

Незнание в съюз с въображение
Най-често начертават онзи път,
По който след поправки и съмнения
Да триумфират учени вървят.

Безспорно те към истината свята
Отправят се с подкрепа на лъжата.

4377.

Противно на човешкото рождение
Човешкият морал не е естествен,
Той плод е на човешко усмотрение
И е от колективите приветстван.

Отделният човек нима морален е?
Такъв той става в досег с много други,
Но не със хитлери, със ленини и сталини –
Те за морала ни са без заслуги.

Те влизат в групата на свърхчовеците
И виждат във морала неудобство,
Той нужен е на австралопитеците,
Отдавна свикнали да бъдат в робство.

А според райските небесни власти
Навред моралът спазва се отчасти.

4378.

Крале, диктатори, крадци, бандити,
Историята със подслон дарява,
За другите са дверите закрити,
За тях остава груповата слава.

Те крият се в мъглата на числата,
С които жертвите са преброени –
На милионите без имената
Убийствата изглеждат по-почтени.

Зловещите перверзии на краля
Се смятат за далеч по-интересни
От гибелта безпримерна на цяла
Войска от поданици неизвестни.

А всеки в мир обича да вещае,
Че вижда на Историята края.

4379.

“Тулуп”, „бандит”, „крадец” и „мутри”
Са част от разговорния език,
От който с право вчера, днес и утре
Се ползва всеки рóден политик.

Изглежда, че особена картинност
Се крие във въпросните слова -
Очерня лесно всякаква невинност,
Включително държавния глава.

„Тулуп” и „мутра” могат да се пълнят
Безпрекословно с всякакъв товар,
Дори със семена, за да поникнат

Като цветя в словесния олтар,
А според ред от най-експертни мнения
Нуждаем се от нови попълнения.

4380.

Диктаторът умираше нещастен...
Невинни много беше той избил,
Но въпреки че беше вожд всевластен
Все пак от него някой се е скрил.

Ще продължат да търсят Свободата,
И той ще зъзне в мавзолей студен
А после, ако се влошат нещата,
От там ще го изхвърлят някой ден.

Делата си така и не довърши,
Нечакана беда го сполетя,
Съдбата зла живота му прекърши
И му изпрати за другар смъртта.

Умря сред скръб и жалости разискрени,
Но те, естествено, не бяха искрени.

4381.

На пирамидите сред силуетите
Науката помоли бога-бик
С парите си да подкрепи обетите
Пред жертвеника с неговия лик.

Това е първи случай към говедата
От учени да се отправя зов
За подпомагането на победата
Чрез вяра във взаимната любов.

И случаят превърна се в традиция,
Която трае вече векове,
Дали са богове или милиция,
Кой както иска да ги назове!

Говедата са не само приятели,
Но и научни спомоществатели.

4382.

Христос не е едничък Божи син.
Със тази титла кичат се мнозина,
Но само той единствен и един
По мъдростта си Дявола надмина.

Най-важното за себе си откри –
От девствена жена, че бил заченат
И с чудото душиите покори,
Та с Него боговете си да смéнят.

Но вярата? Тя мре без чудеса,
А Той тук беше майстор ненадминат,
Лекуваше проказата, беса –
Тъй благотворен бе на Бога Сйнът!

И само Той от много синове
Религия можа да основе.

4383.

Към съвестта му, странно обтекаема,
Отсъстваше търговски интерес,
Но той заложи я заради заема,
Обезпечаван с неговата чест.

Водачът го нае да пише одите
С хвалебствия за праведния ад,
Където изнемогваха народите,
А той стана поет-лауреат.

Блестеше пръв между себеподобните,
Без тях Парнас би бил напълно пуст,
По дух другари бяха му удобни те
Във славния Писателски съюз.

И всеки там за членството бе годен,
Защото съвест имаше за продан.

4384.

Засели Бог с негодници Земята
Без да пропусне никой занаят,
Снабди негодниците със заплата
И ги остави да се размножат.

А те наистина се размножиха
Най-вече в глъбините на властта,
Където всичките рекорди биха
И усвоиха важните места.

Негодникът негодника замества,
Негодност за негодността следи
И сред негодниците вредом шества
След като всяка годност победи.

А ангел пее, като поп предрешен,
Че опитът на Бога е успешен.

4385.

Негодна власт, фалшива Свобода
Превръщат бавно дните ни в години,
А навикът – великата беда,
Помага да се чувстваме невинни.

Безкрайни векове с нестихващ блян
Очаквахме герой-освободител,
От север да се спусне цар Иван
Във ролята на ангел наш хранител.

Но всеки, който ни освободи,
Започва за това да съжалява,
А този, който ни владя преди,
Не ще отново да ни завладява.

Изглежда никой няма да се пробва,
Да ни освобождава и заробва.

4386.

Народът, като цял и неделим,
Днес съществува главно във фолклора
И в речите на папата от Рим,
Когато търси на мира опора.

А всъщност той чрез дробните числа
Е поделен в модерната държава,
Едната стотна е добре дошла,
Останалите хранят чужда слава.

Едната част е присвоила мощ
Да сътворява правдата законна,
А друга част е длъжна ден и нощ
Да зъзне на лъжата под заслона.

И всяка част, с хомот и без хомот,
Си мисли, че е целият народ.

4387.

Линеем сред лъжлива демокрация
И пием жадно живата вода
На тази шеметна халюцинация,
Наричана от всички Свобода.

Подобно на добрите привидения,
Тя се родее със Светия Дух,
Подкрепя я общественото мнение,
Дори че е светица има слух.

Прославят я и левите, и десните,
Когато за властта повеждат спор
И им се носят по Земята песните,
Подхващани от ангелския хор.

А тя остава – прелестна и свята,
Да обитава само небесата.

4388.

Във фабрика за пчелно млечице
Се подвизава храненик излишен,
Но с непрестанно хвалено лице -
Пенсионер деветдесетгодишен.

Оказва се писател-историк,
Творец на множество дебели книги
И често споменаван за класик,
Обезсмъртил навек Хан Крум-ювиги.

Управата със него се зае
И след разискване така отсъди:
„Класик човекът може да не е,

Но член на Борда длъжен е да бъде,
Защото дарбата не остарява,
А с пчелно млечице се подмладява!”

4389.

*„Монархът или управлява, или умира.
Друга възможност няма.” Робеспьер.*

Възможност трета също съществува,
Не другаде, а в нашата държава -
Тук царят бивш, макар да не царува,
Дворци за милиони получава.

Причината е неговото детство,
Когато в тях на воля той е тичал
И затова бил с право на наследство,
А и народа много бил обичал.

Съдиите приеха за уместна
На Кобурготското царче молбата
И с цялата си неподкупна честност
Дариха го с народната позлата.

Но вместо да го назовем светец,
Му лепнахме „Мадридския крадец”.

4390.

Засмяна, също като за реклама,
Земята ни покрай звездите крета,
Навлякла светлосинята пижама
На всички океани и морета.

Невидими са страшните пожари,
Войните чести със или без повод
С убийствените бомбени товари,
На силата единствения довод.

Космическата мярка я смалява
И въпреки че е една и съща,
Когато със звездите я сравнява
Вселената във точка я превръща.

А сред планетите неизброими
Тя все така остава си без име.

4391.

България се дави в благодарности
Към Вожда, дъщеря му и дори
Към всяка от големите бездарности,
Управата с които я дари.

Без тях, нещастната, какво би правила!
Към бъдещето няма ясен път,
А и да има, тя го е забравила
Откакто пръв другар ѝ е гладът.

Помагат ѝ да чувства през годините
Глада си като знак за Свобода,
А Нея като извор на причините
При избори да се гласува с „Да”.

По този начин за шест-седем века
Напълно ще опитомят Човека.

4392.

Характеристика от комунисти
Се търсеше при всяко назначение,
Макар за алените активисти
Това да бе без всякакво значение.

Казаха ми да си намеря трима
И работата ми ще е опечена,
Но чудех се дали възможност има,
Щом участта ми е от БКП обречена.

Аз въпреки това намерих двама,
Дотука стигна моето старание
И личната ми драма бе голяма,
За отказ че им дадох основание.

Сега съм ангел сред лазура чист,
Но още търся трети комунист.

4393.

Когато болницата произвежда
Не здраве, а бюрократична смет,
Тя с пълно основание се врежда
При службите излишни най-отпред.

Хартиена вухрушка я повлича,
Човекът се превръща в параграф,
През който заболелият наднича,
Но без надежда пак да бъде здрав.

Внушава се вината му, че тука
Смутител е на белия покой,
Причина е за всяка несполука,
На всяка грешка в дъното е той.

И вместо с думи да се оправдава,
Пари ще трябва щедро да раздава.

4394.

България бе цялата блокирана
От пристъпите на жестокостта,
От свои хора беше окупирана,
Но чужди разполагаха с властта.

Тъгата беше първа сред възбраните,
През сълзи бе принуденият смях,
Невинни и виновни сред изкланите
Изкупваха споделяния грях.

Веселието беше задължително
Навсякъде за целия народ
И сто и пет процента приблизително
Крепяха Партията с таен вот.

А щом тя здраво всичко бе обхванала,
Къде, по дяволите, се е дянала?

4395.

Какво ни даде всъщност Комунизма
С изрядните си денонощни кланици?
Внедри сред обществото оптимизма
За човекоубийството без граници.

Превърна във излишество опасно
Проявата на самостоятелно мнение,
Че соченото бъдеще прекрасно
Е само зле скроено заблуждение.

Предложи подлостта за добродетел
И доносът за вяност към Родината,
А Партията-първи благодетел,
За святост в святостта си ненадмината.

Отиде си със своите сѐрп и чук,
Но безобразията му са тук.

4396.

Изпитвам непреставащо вълнение,
Обхванат от трагична неизвестност,
Докато смело търся примирение
Между благоразумие и честност.

Несекващото ми благоразумие
Е факт, на всекиго у нас известен,
Врази ме обвиняват в празнодумие,
Но в мислите си винаги съм честен.

Това ще бъде мое оправдание,
Пред Съд небесен щом като застана
И сигурно на общо основание
На рая гражданин добър ще стана.

Дали за мен до Святия престол
Не е приготвен някой ореол?

4397.

По Н.Й. Вапцаров)

Тази жена, като лъч светлина,
Пориви силни във мене пробужда,
Тази жена не е моя жена,
Тази жена, извинете, е чужда.

Погледът с блясък на горски поток
Друго топли със своята нега,
Колко аз страдам, не вижда ли Бог,
Че ми подготвя чрез нея ковчега?

В южна посока е нейният път,
Там дето гордо се шири Егея,
Вражи простори ще ни разделят,
Вечно обаче ще мисля за нея.

Ако ли нявга ме стигне Прогреса,
Ще се сношаваме чрез есемеса.

4398.

Прокълнати сме, от кого не зная,
От себе си най-вече може би -
Реши ли вождът ни да се покае,
С готовност жертва нашите съдби.

За жертвоприношенията много
Е писано от древни времена,
Но главното е милостта на Бога
Да се внедри в църковната хазна.

Свещените убийци са жреците,
Палачи вещи в своя занаят,
За всеки от безбройните убити

Се запасяват с божа благодат,
Доказвайки с убийствата охотно те,
Човек че е различен от животните.

4399.

По силата на навик много стар
С омраза среща подлостта Народа,
Но практикуващият я другар
От нея е с практическа изгода.

Тя няма експлозив или куршум,
Но въпреки това се цели точно,
Оръжията ѝ са думи, но без шум,
А действието им – многопосочно.

Добър стрелец е всеки политик,
А той самият ползва се с облага,
Дори и да не е съвсем велик,
Величие по план му се полага.

Умре ли, от Партйната Централа
Го сочат като стожер на морала.